

شهر وندی آمریکا

خدمت به جامعه
شرکت در صحنه سیاسی
رای گیری و انتخابات
دولت ایالتی و مرکزی
داوطلبی
کمک های خیریه

”مهمترین
دفتر سیاسی به یک
شهروند بخش خصوصی
تعلق دارد.“

لوئیس دی. براندیز
قاضی دیوان عالی ایالات متحده
(۱۹۱۶-۱۹۳۹)

فهرست

تصویر بالا: داوطلبان در حال کمک به بازسازی سواحل خلیج میسی سیپی، بعد از وقوع توفان ویرانگر کترینا در سال ۲۰۰۵.
تصویر صفحه مقابل: پرزیدنت جان اف. کندی در سخنرانی مراسم تحلیف ۱۹۶۱، که در آن از آمریکایی‌ها خواست: “بپرسید کشورتان چه می‌تواند برای شما بکند، بلکه بپرسید شما چه می‌توانید برای کشورتان بکنید.”

۵ مقدمه

۸ رأی دادن: حق و مسئولیت

حضور شرکت کنندگان جوان در انتخابات روی دیگر برگه رأی

۱۴ دولت ایالتی و محلی

پنجاه ایالت دولت نزدیک به مردم

۱۸ شهروندان آگاه

رقابت‌های سیاسی اینترنتی دسترسی به دولت از طریق اینترنت

۲۲ موهبت خدمت به جامعه

شهروندان جدید در ارتش داوطلبان کمک‌های خیریه جایی که داوطلبان به کمک می‌شتابند

در ایالات متحده، هدف دولت، خدمت به شهروندان است. دولت از حقوق بنیادین آنها در قانون اساسی شامل آزادی بیان و مذهب، حق برخورداری از حمایت قانون به طور مساوی. شهروندان آمریکایی از حقوق و مزایای بسیاری برخوردارند که به آنها این قدرت را می‌دهد تا به طور کامل در عرصه‌های سیاسی، اقتصادی و فرهنگی کشور خود شرکت جویند.

سایر کشورها، هویت ملی خود - معنای شهروندی در کشور- را قبل از هر چیز از طریق ویژگی‌های مشترک تعریف می‌کنند، یعنی قومیت، اصل، نیاکان، مذهب، یا تاریخ. اما در این حوزه‌ها، وجوه مشترک اندکی میان شهروندان ایالات متحده وجود دارد. آنها - یا اجدادشان - از هر قاره و کشور دیگری در جهان آمده‌اند. آنچه این گروه از مردمان گوناگون را به یک دیگر پیوند می‌دهد، این باور مشترک است که رعایت آزادی‌های فردی مهم‌ترین ویژگی دولت آزاد است. شهروندان آمریکا به این موضوع نیز اذعان دارند که چنانچه مایل باشند از حقوقشان حمایت شود، در برابر جامعه خود مسئول هستند. اکثر مردم آمریکا در چهارچوب قانون زندگی می‌کنند، هر زمان که از آنها خواسته شود در هیئت منصفه حضور یابند، سهم خود را از مالیات می‌پردازند، و از حق رأی خود متعهدانه استفاده می‌کنند. در ایالات متحده، شرکت در جامعه مدنی به این معنا است که شهروندان حقوق دیگران را محترم بشمارند، اقتدار دولت منتخب خود را قبول داشته باشند، و برای مطلع بودن، تعامل، و سرمایه‌گذاری در جامعه و کشور خود تلاش کنند.

تصویر صفحه مقابل
بالا: مارتین لوتر کینگ
جونیور (وسط) در حال
رهبری یک راهپیمایی
در سال ۱۹۶۵ در
مونتگامری آلاباما،
برای اعتراض به عدم
وجود حق رای برای
سیاهپوستان آمریکا.
تصویر پائین: داوطلبان
در حال ساخت یک
زمین بازی برای
کودکان در یک محله
فقیر نشین در های‌لند
پارک، میشیگان.

پرزیدنت جان اف. کندی (۱۹۶۳-۱۹۶۱) با گفتن:

”نگوید کشور چه کاری می‌تواند برای شما انجام دهد — از خود پرسید شما چه کاری برای کشور می‌توانید انجام دهید“

در سخنرانی مراسم تحلیف خود، تعریف دیگری از شهروندی ارائه داد. کندی طی دوران کوتاه مدت دولت خود، جوانان آمریکایی را تشویق کرد تا به برنامه‌های دولتی جهت مبارزه با فقر در داخل و خارج از کشور بپیوندند. هر چند دوران ریاست جمهوری کندی به دلیل کشته شدن او بیشتر از هزار روز به طول نیاچامید، اما هنوز هم چالشی که سخنرانی مراسم تحلیف او برانگیخت، الهام بخش مردم آمریکا برای خواستن و عملی کردن این خواسته در کمک به کشورشان، جامعه خود و جهان بوده است.

این کتاب به توصیف فعالیت‌ها و مسئولیت‌هایی می‌پردازد که مردم آمریکا داوطلبانه و به منظور شهروندی خوب برای ارتقا اجتماع، جوامع، و ایالت‌های خود می‌پذیرند. صدها هزار تن در سمت‌های دولتی محلی و ایالتی، یا فعالیت در مبارزه‌های تبلیغاتی برای برخی نامزدها یا مسائل دیگر، خدمت می‌کنند. ده‌ها میلیون تن، وقت آزاد خود را به کار داوطلبانه در سازمان‌های غیر انتفاعی اختصاص می‌دهند که اهداف مفیدی را دنبال می‌کنند و یا بخشی از درآمد خود را صرف مسائل و اهداف باارزش می‌کنند. مردم آمریکا به هزاران شکل در جامعه و کشور خود مشارکت دارند و می‌دانند که شهروندی، امتیازی است که باید همواره ارزش آن را پاس داشت.

شهروندان ایالات متحده - یا
 اجدادشان - از هر قاره و
 کشوری در جهان آمده اند. آنچه
 این گروه از مردمان گوناگون
 را به یک دیگر پیوند می‌دهد،
 این باور مشترک است که
 رعایت آزادی‌های فردی مهم
 ترین ویژگی دولت آزاد است.

مسئولیت شهروندی، آمریکایی‌ها را به مشارکت در روند سیاسی کشور و در فعالیت‌های داوطلبانه جوامع خود فرا می‌خواند. تصویر بالا: در جهت عقربه ساعت از بالا، چپ: داوطلبان سپاه آمریکا (آمریکورپ) در حال رنگ زدن خانه ای در شریوپورت، لوئیزیانا، در سال ۲۰۰۳؛ شهروندان در سانفرانسیسکو، کالیفرنیا، برای رأی دادن در انتخابات ریاست جمهوری سال ۲۰۰۸ در صف ایستاده اند؛ دانشجویان کالجی در آستین، تگزاس از وقت خود برای بهبود وضعیت یک محله از طریق کاشت نهال استفاده می‌کنند.

رای دادن حق و مسئولیت

آبراهام لینکلن، شانزدهمین رئیس جمهوری ایالات متحده (۱۸۶۵-۱۸۶۱) شاید دموکراسی را به بهترین وجه توصیف کرده باشد: ”حکومت مردم، توسط مردم، و برای مردم“. با این حال، چنانچه شهروندان، رهبران خود را از طریق انتخابات آزاد و عادلانه انتخاب نکنند، حکومتی ”توسط مردم“ در میان نیست.

رای دادن یکی از حقوق و مسئولیت‌های بنیادین شهروندان آمریکا است - حق اظهار نظر در مورد شیوه حکومت و مسئولیت آشنا بودن با نامزدها و مسائل مطرح شده در زمانی که پای صندوق‌های رای می‌روند. ایالات متحده تا حد زیادی بر مبنای تمایل مردم به مشارکت در تصمیم‌های دولت بنیان نهاده شد. شاید جای تعجب باشد که در قانون اساسی آمریکا، درباره حق رای و یا واجدین شرایط شرکت در انتخابات، مطلبی نیامده است. هنگامی که قانون اساسی در سال ۱۷۸۷ تدوین شد، نظر اصلی این بود که فقط مردانی که صاحب املاک هستند واجد شرایط رای دادن باشند، زیرا این افراد در حفظ جامعه ای که بتواند از مال آنها محافظت کند ذینفع بودند، همچنین استقلال و سطح فرهنگ لازم را جهت تصمیم‌گیری در مورد مسائل جدی سیاسی داشتند. خوشبختانه، زمانه تغییر یافت. در اواسط قرن نوزدهم، شرایط مربوط به داشتن ملک برداشته شد و کلیه مردان بالغ سفیدپوست قادر بودند رای بدهند. چندی بعد، ایالات متحده به خاطر حق ادامه برده داری در برخی از ایالت‌ها در گیر جنگ‌های داخلی شد (۱۸۶۵-۱۸۶۱). طبق سیزدهمین متمم قانون اساسی،

برده داری در سال ۱۸۶۵ لغو گردید؛ چهاردهمین متمم قانون اساسی در سال ۱۸۶۸ متضمن "اجرای مساوی قانون" برای همه شهروندان بود و ۲۱ سالگی را به عنوان سن قانونی برای رأی دادن تعیین کرد؛ و در پانزدهمین متمم که در سال ۱۸۷۰ تصویب شد، آمده بود که هیچ شهروندی نباید بر مبنای نژاد، رنگ پوست، و یا شرایط سابق بردگی از حق رأی دادن محروم شود.

این امر نوعی پیشرفت محسوب می‌شد، اما نیمی از جمعیت آمریکا، یعنی زنان، هنوز نمی‌توانستند رأی بدهند. جنبش‌های مردمی برای به دست آوردن حق رأی همگانی در اواسط قرن نوزدهم آغاز شد، اما نقطه عطف، آن زمانی بود که ایالات متحده در سال ۱۹۱۷ وارد جنگ جهانی اول شد. ایالات متحده چگونه می‌توانست در خارج از کشور برای دموکراسی مبارزه کند در حالی که نیمی از جمعیت خودش هنوز از آن محروم بود؟ واضح است که نمی‌توانست، و متمم نوزدهم قانون اساسی در سال ۱۹۲۰، متضمن حق رأی برای زنان گردید.

در اواسط قرن بیستم، جنگ خارجی دیگری منجر به گسترش بیشتر حق رأی شد. هزاران جوان آمریکایی در جنگ ویتنام شرکت کرده بودند که بسیاری از آنها نوجوان بودند. آنها در سنی بودند که برای کشورشان بجنگند اما هنوز به سن رأی دادن نرسیده بودند. در سال ۱۹۷۱ اعتراض همگانی و اراده سیاسی موجب تصویب بیست و ششمین متمم قانون اساسی مبنی بر حق رأی جوانان ۱۸، ۱۹ و ۲۰ ساله گردید.

علی‌رغم مبارزات زیادی که برای تضمین حق رأی عموم شهروندان صورت گرفت، در نیمه دوم قرن بیستم درصد آمریکایی‌هایی که از این حق استفاده می‌کردند کاهش یافت. این روند توضیح خاصی ندارد. شاید بعضی از شهروندان این طور تصور می‌کنند که رأی آنها تأثیر زیادی ندارد؛ بعضی هم علاقه ای به دنبال کردن مبارزات سیاسی از طریق رسانه‌ها را ندارند. بعضی هم شاید به خاطر داشتن مشغله زیاد، وقت کافی برای مراجعه به حوزه‌های رأی‌گیری را نداشته باشند. مردم آمریکا برای کلیه مناصب دولتی رأی می‌دهند، از اعضای هیئت مدیره مدارس، تا قانون‌گذاران ایالتی و نمایندگان کنگره و رئیس‌جمهوری ایالات متحده و همین طور برای انبوهی از مسائل ایالتی و محلی. غالباً از شهروندان خواسته می‌شود برای مورد خاصی چند بار طی سال رأی بدهند. چالش شهروندان برای رأی دادن مسئولانه داشتن شناخت از نامزدها و آشنایی با مسائل است.

تغییر وضعیت شرکت تعداد کم شهروندان در رأی‌گیری، در انتخابات ریاست جمهوری سال‌های ۲۰۰۰ و ۲۰۰۴ انجام گرفت. رقابت‌های نزدیک در انتخابات تاریخی سال ۲۰۰۰ شاید رأی دهندگان را متقاعد کرد که هر یک رأی هم تأثیر دارد و میزان شرکت کنندگان در انتخابات سال ۲۰۰۰ از ۶۰ درصد به ۶۴ درصد در سال‌های ۲۰۰۴ و ۲۰۰۸ افزایش یافت. افزایش تعداد رأی دهندگان سنین بین ۱۸ تا ۲۹ از این هم چشمگیرتر بود. پراچکت وُت، سازمان غیرحزبی و غیر انتفاعی که برای افزایش میزان رأی دهندگان فعالیت می‌کند تخمین زده است که میزان شرکت کنندگان سال ۲۰۰۸ در این گروه سنی ۹ درصد نسبت به سال ۲۰۰۴ افزایش داشته است.

تصویر صفحه مقابل:
یک دانشجوی کالج
در دانشگاه ایالتی
نیومکزیکو در سال
۲۰۰۴، برای رأی دادن
ثبت نام می‌کند.
تصویر بالا: صف رأی
دهندگان در میلواکی،
ویسکانسین.

حضور شرکت کنندگان جوان در انتخابات - نوشته سام بارت

انتخابات ریاست جمهوری سال ۲۰۰۸ نشان دهنده نفوذ بی اندازه جوانان در ایجاد روند دموکراسی بود یعنی زمانی که انگیزه به وجود آمده برای شرکت در انتخابات و یا نامزد مورد نظر آنان به آنها نیرو می‌بخشد.

در سراسر ایالات متحده، تعداد بی شماری از جوانان با پیشینه‌های متفاوت، به طور خستگی ناپذیری برای انتخاب هر یک از نامزدها یعنی باراک اوباما از حزب دموکرات و جان مک کین از حزب جمهوری خواه تلاش کردند. فعالیت سیاسی، تبدیل به یکی از داغ‌ترین مسائل در دانشگاه پنسیلوانیا (پن) در سال ۲۰۰۸ شد، و گروه‌های گوناگون، برخی با برنامه کاری برای مبارزه، شب و روز تلاش کردند تا حمایت دوستان دانشجوی خود را به دست آورند. تلاش‌های همگی آنان بر اساس تخمین سازمان "پنسیلوانیا رای را هدایت می‌کند" منجر به جلب تقریباً ۹۰ درصد از دانشجویان دانشگاه شد، که از متوسط رای اتخاذ شده نیز ۳۰ درصد پیشی گرفت. آناسا کورلی، رئیس سازمان "پنسیلوانیا رای را هدایت می‌کند" گفت، "در تاریخ معاصر گرایش برای نادیده گرفتن جوانان وجود داشته است. ما در حقیقت توانسته ایم این نکته را نشان دهیم که می‌توان جوانان را جلب کرد. هر گروه با برنامه کاری مورد ادعای خود در پی جذب جوانان و کسب حمایت آنان برای حمایت از خود و حاضر شدن در پای صندوق‌های رای بودند. مایک استرتون، از روسای پن می‌گوید، "خواه شما به مک کین رای داده باشید و یا اوباما،

"... مسئله مهم همان رای دادن شما است، مشارکت شما

در این امر، و این که به وظیفه شهروندی خود عمل

کردید، و نیز با رای خود به خواست تغییر در آمریکا

کمک کردید."

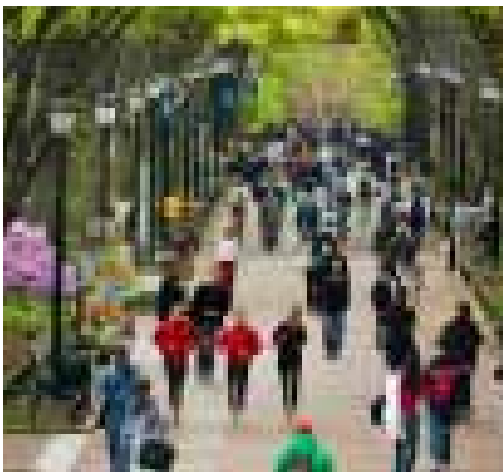
سازمان "پنسیلوانیا رای را هدایت می‌کند" قبل از سال ۲۰۰۴ بنیان گذارده شد و تماماً به وسیله دانشجویان عضو پن اداره می‌شود، که با استفاده از اطلاعات بسیار وسیع در مورد انتخابات اقدام به ثبت نام دانشجویان در دانشگاه پنسیلوانیا کردند. داوطلبان برای مبارزه انتخاباتی، رای دهندگان ثبت نام نشده و یا رای دهندگان خارج از ایالت را شناسایی کردند، و آنها را در مورد شیوه ثبت نام راهنمایی کردند. سپس به آنها کمک کردند تا محل اخذ رای مربوط به خود را پیدا کنند، که معمولاً تنها چند خیابان دورتر از محل زندگی آنها در دانشگاه قرار داشت، به طوری که آنها دیگر بهانه‌ای برای از دست دادن روز انتخابات نداشتند.

کورولی گفت، "شما واقعاً به مردم نیرو می‌دهید تا گام نخست را برداشته و اقدام به رای دادن کنند. اهمیت ندارد که آنها به چه کسی رای می‌دهند، اما این که آنها بتوانند خودشان را مطرح سازند برای ما حائز اهمیت است. آن طرف‌تر از دانشگاه، گروه‌های دیگر، از شبکه‌های تلویزیونی، اعلامیه‌های خدمات عمومی، و از قدرت هنرمندان سرشناس برای تشویق جوانان برای جلب رای آنها استفاده می‌کردند. بیشتر آنها از تاثیر روز افزون تارنماهایی مانند فیس بوک و توئیتر برای ارتباط با رای دهندگان بالقوه استفاده می‌کردند.

تصاویر صفحه مقابل:
در جهت عقربه‌های
ساعت از سمت چپ
بالا: آناسا کورلی، رئیس
دانشگاه پنسیلوانیا در رای
گیری؛ اعضای سازمان،
مایک استرتون، معاون
ریاست دانشگاه پنسیلوانیا
برای اوباما؛ دانشجویان
داوطلب در حال ثبت نام
یک رای دهنده؛ محوطه
دانشگاه پنسیلوانیا.

آناسا کورولی می‌گوید: ”شما واقعا به مردم نیرو می‌دهید تا گام نخست را برداشته و اقدام به رای دادن کنند. اهمیت ندارد که آنها به چه کسی رای می‌دهند، اما این که آنها بتوانند خودشان را مطرح سازند برای ما حائز اهمیت است.“

روی دیگر برگه رای

انتخابات در ایالات متحده تنها در مورد نامزدهای شرکت کننده نیست. اغلب از رای دهندگان خواسته می‌شود که در مورد سیاست‌های داخلی برای کشور و مسائل جوامعشان تصمیم‌گیری کنند.

سؤال‌ها در ایالت‌ها از دو طریق به صندوق‌های رای‌گیری راه پیدا می‌کنند:

از طریق وضع قانون با رای مستقیم مردم یا همه‌پرسی قانونی. وضع قانون با رای مستقیم مردم ساختاری است برای شهروندان آمریکایی تا تغییرات سیاستی مورد نظر خود را پیشنهاد دهند، در حالی که همه‌پرسی قانونی توسط قانون‌گذار ایالتی، مقام منتخب، یا سازمان یا هیئت دولتی پیشنهاد می‌شود.

وضع قانون با رای مستقیم مردم تنها در ۲۴ ایالت از ۵۰ ایالت مجاز است، در نتیجه معمولاً تعداد همه‌پرسی‌های قانونی در هر سال برگزاری انتخابات از وضع قانون با رای مستقیم مردم بیشتر است. به عنوان مثال، در سال ۲۰۰۸، شهروندان آمریکایی در مورد ۱۵۳ اقدام ایالتی از طریق: ۹۲ همه‌پرسی قانونی و ۶۱ وضع قانون با رای مستقیم مردم، رای دادند.

این اقدامات ایالتی در چه مواردی بوده‌اند؟ اغلب آنها در مورد مسائل حساسی بودند که شهروندان فکر می‌کردند توسط مقامات منتخب مورد توجه قرار نگرفته یا گروه‌های دارای منافع خاص در حال ایجاد آن هستند. در مورد همه‌پرسی‌ها، قانون‌گذاران ممکن است در میان خودشان به توافق لازم برای وضع قانون یا سیاستی نرسند، و ممکن است فکر کنند که رای دهندگان باید در مورد آن مسئله تصمیم بگیرند.

سؤال‌ها مورد رای‌گیری بازتابی از مسائلی هستند که در ذهن آمریکایی‌ها وجود دارد. در سال ۲۰۰۸ بعضی از بحث‌انگیزترین مسائل مورد رای‌گیری شامل سقط جنین، سیاست مهاجرت، و ازدواج همجنس‌گرایان بود. دیگر مسائلی که رای دهندگان در ایالت‌های مختلف مورد بررسی قرار دادند شامل انرژی جایگزین، عدالت کیفری، سیاست‌ها در مورد مواد مخدر و دارو، قوانین انتخابات، و محدودیت‌های شرایط و پرداخت قانونی بود.

در داخل ایالت‌ها، دولت‌های محلی معمولاً مسائل اوراق قرضه را در رای‌گیری‌های انتخاباتی به رای می‌گذارند. از رای دهندگان خواسته می‌شود که در مورد این که آیا حوزه قضایی آنها باید برای تأمین هزینه ساخت یا پیش‌برد طرح‌های مورد نیاز جامعه، مثل مدارس و کتابخانه‌ها، پارک و مراکز تفریحی، و جاده‌ها و پل‌ها اوراق قرضه بفروشد یا خیر، تصمیم بگیرند.

تصویر صفحه مقابل:
یک رای دهنده رای
خود را در انتخابات
ریاست جمهوری
نوامبر سال ۲۰۰۴ در
یک مدرسه ابتدایی در
باتل کرک، میشیگان به
صندوق می‌اندازد.
تصویر چپ: رای
دهندگان در خارج از
یک مکان رای‌گیری
در شارلوت، کارولینای
شمالی، در سال ۲۰۰۸
صف بسته‌اند.

دولت ایالتی و محلی

آمریکایی‌ها نه تنها شهروند کشور خود، بلکه شهروند ایالت و جوامع محلی خود نیز هستند. علاوه بر دولت فدرال، که در واشنگتن، دی.سی.، مستقر است، دولت‌هایی در مراکز هر کدام از ۵۰ ایالت و نیز در هزاران شهر، شهرک، و محله در سراسر این کشور ایجاد شده‌اند.

دولت در هر سطحی که باشد در قبال نیازهای شهروندان خود مسئول است. البته، دولت فدرال برای امنیت ملی و تضمین رفتار عادلانه در مورد تمامی آمریکایی‌ها مسئول است. در سطح ایالت، مسئولین به نگرانی‌های مختص جمعیت خود می‌پردازند: اموری نظیر صناعی که در آن ایالت قرار گرفته‌اند، شبکه حمل و نقل، منابع طبیعی، و نیازهای خدمات اجتماعی. مسئولین محلی در وهله اول عملیات روزمره‌ای نظیر اداره مدارس و کتابخانه‌ها، تأمین حفاظت پلیس، و تضمین تهیه دائمی آب و خدمات رفاهی را به انجام می‌رسانند. ده‌ها هزار آمریکایی در سازمان‌های دولتی محلی خدمت می‌کنند، از جمله در مدارس، شوراهای شهر و شهرک، هیئت‌های مربوط به کارهای ساختمانی عمومی، هیئت‌های برنامه‌ریزی، و هیئت‌های انتخابات. خارج از ساختار دولتی، میلیون‌ها نفر سرگرم فعالیت‌های داوطلبانه در محل زندگی خود هستند.

پنجاه ایالت

در حالی که کنگره آمریکا در واشنگتن، دی.سی. تشکیل جلسه می‌دهد، هیئت‌های مقننه در مراکز هر یک از ۵۰ ایالت تشکیل می‌شوند تا مسائل ایالتی را به بحث بگذارند و قوانینی اتخاذ کنند که برای شهروندان در محدوده زندگی شان قابل اجراست. همانند کنگره، ۴۹ ایالت دیگر هم دارای قوه مقننه ای متشکل از دو مجلس هستند، که عمدتاً از اعضای دو حزب سیاسی اصلی، یعنی جمهوری خواه و دموکرات تشکیل می‌شوند. تنها ایالت نبراسکا قوه مقننه ای دارای یک مجلس دارد، و تمامی اعضای آن رسماً به "مستقل‌ها" معروف اند.

در مجموع، ۷۳۸۲ آمریکایی در قوای مقننه ایالتی مشغول به خدمت هستند، که توسط همشهری‌های خود برای مدتی که در قوانین اساسی ایالتی مشخص شده است، انتخاب شده اند. بر اساس کنفرانس ملی قوای مقننه ایالتی (NCSL)، میانگین سن حقوق‌دانان ایالتی ۵۶ سال است، که ۶۱ درصد آنها بین ۳۰ تا ۶۰ ساله هستند؛ و در سطح ملی ۲۲/۶ درصد از این افراد را زنان تشکیل می‌دهند.

تا دهه ۱۹۶۰، قوای مقننه ایالتی معمولاً یک سال در میان و برای چند روزی تشکیل جلسه می‌دادند. به اعضای هیئت مقننه مبلغ ناچیزی پرداخت می‌شد و از کارکنان حمایت چندانی نمی‌شد. در حالی که امروزه، ۴۵ ایالت جلسات را به صورت سالانه برگزار می‌کنند، و بسیاری از آنان دستمزدها را افزایش داده و بر حمایت شغلی نیز افزوده اند. با این حال، مدت زمانی که شخص قانون‌گذار برای ایفای شغل خود بدان نیاز دارد به طور قابل ملاحظه ای از ایالتی به ایالت دیگر متفاوت است.

به طور کلی، برای مثال در ایالت‌های صنعتی مانند کالیفرنیا، میشیگان، نیویورک، و پنسیلوانیا، قانون‌گذار دولتی بودن به منزله کار تمام وقت است. در ایالت‌های کوچک تر یا آنهایی که جمعیت کمتری دارند مانند مونتانا، نیو همپشایر، داکوتای شمالی، داکوتای جنوبی، یوتا و وایومینگ، قانون‌گذار ایالتی ۵۰ درصد از وقت خود را برای این کار می‌گذارد. ۴۰ ایالت دیگر مابین این دو گروه قرار دارند. دستمزد قانون‌گذاران منعکس کننده نیازهای شغلی آنها است. در جایی که کار

بیشتر باشد، به قانون‌گذاران به حد کفایت پرداخت می‌شود تا دیگر نیازی به درآمد دیگری نداشته باشند. در انتهای دیگر این طیف، قانون‌گذاران دستمزد اندکی دریافت می‌کنند و همچنان به گذراندن اوقات خود در مشاغل در بخش خصوصی مشغول اند تا از این طریق زندگی راحتی برای خود فراهم کنند. بنا به گزارش NCS "تمرکز قانون‌گذارانی که در حال انجام وظیفه در سال‌های کسب درآمد خود هستند، در ایالت‌هایی که قانون‌گذار را به صورت تمام وقت و با دستمزدی بالا تر استخدام می‌کنند، بیشتر است. قانون‌گذارانی که به طور نیمه وقت کار می‌کنند و دستمزد کمتری دارند اکثراً از جوان‌ها و یا افراد باز نشسته هستند."

حدود قوه مقننه ایالتی و یا میزان دستمزد اعضای آن هر چه باشد، اهمیت کار آنان را نمی‌تواند تحت الشعاع قرار دهد. نانسی پلوسی رئیس مجلس نمایندگان آمریکا خطاب به گروهی از قانون‌گذاران ایالتی که در جلسه ای در واشنگتن حضور داشتند گفت، "ایالت‌ها برای بسیاری از طرح‌ها حکم آزمایشگاه را دارند. برخی از اموری که ما [در کنگره] به اجرای آن اطمینان کامل داریم همان مواردی هستند که در سطح ایالتی اجرا شده اند."

تصویر صفحه مقابل:
در ماساچوست، رئیس
مجلس نمایندگان ایالتی
سخنرانی سالیانه خود را
برای شهروندان ایراد
می‌کند.
تصویر بالا: دو سناتور
ایالتی در حال ادای
سوگند در آغاز دوره
جدید مجلس.

دولت نزدیک به مردم

هر یک از ۵۰ ایالت آمریکا به حوزه‌های قضایی محلی تقسیم می‌شوند، که شامل شهرستان‌ها، شهرها و شهرک‌ها می‌شود. شهرستان ممکن است تعدادی منطقه را شامل شود که اسامی مختلفی دارند در حالی که شهر یا شهرک منطقه ای را در بر می‌گیرد که نام مشخصی دارد. حکومت دولت از شهرستان ای به شهرستان دیگر و از شهری به شهر دیگر متفاوت است، اما وظیفه همه حکومت‌های محلی یکسان است: ارائه خدمات ضروری و روزمره ای که سلامت همه شهروندان را تضمین می‌کند. برای داشتن تصویری از تنوع حکومت محلی، این حقایق را درباره حکومت شهرستان در نظر بگیرید: ۳۰۶۶ شهرستان در آمریکا وجود دارد که از نظر منطقه از آرلینگتون کانتی، ویرجینیا، با ۶۷ کیلومتر مربع (۲۵٫۹ مایل مربع) تا نورث اسلاپ بورو، آلاسکا، با ۲۲۸٫۴۳۹ کیلومتر مربع (۸۷٫۸۶۱ مایل مربع) وسعت را در بر می‌گیرد. میزان جمعیت از لاونگ کانتی، تگزاس، با ۱۴۰ نفر جمعیت تا لس آنجلس کانتی، کالیفرنیا، با ۹٫۲ میلیون نفر متفاوت است.

در مجموع، حکومت‌های محلی وظایفی را انجام می‌دهند که حکومت‌های ایالتی شان به آنان واگذار می‌کنند. حکومت‌های شهرستان، مسئول ترتیب دادن روند انتخابات هستند. آنان رأی دهندگان جدید را ثبت نام می‌کنند، اطلاعات انتخابات را برای رأی دهندگان پست می‌کنند، ابزارهای رأی گیری را انتخاب می‌کنند، محل‌های رأی گیری را تعیین می‌کنند، کارکنان رأی گیری را استخدام می‌کنند و در روز برگزاری انتخابات صندوق‌های رأی را شمارش و تأیید می‌کنند. حکومت محلی همچنین وظایف سنتی همچون ارزیابی میزان دارایی‌ها برای وضع مالیات، ثبت اطلاعات معاملات املاک و حفظ آمار مهمی همچون تولد، ازدواج و مرگ را انجام می‌دهند.

شاید مهم ترین مسئله که حکومت‌های محلی خدماتی را انجام می‌دهند که به امور روزمره شهروندان مربوط می‌شود. مقامات محلی تضمین می‌کنند آبی که از لوله وارد خانه‌ها می‌شود، سالم است، زباله محله‌ها جمع آوری می‌شود، مدارس دولتی در دسترس همه کودکان قرار داشته باشد و جاده‌ها آسفالت شوند.

هنگامی که وقایع غیر معمول و احتمالاً خطرناک روی می‌دهد، حکومت محلی با افسران پلیس، آتش نشان‌ها و کارکنان فوریت‌های پزشکی برای کمک و حمایت از شهروندان حاضرند. بدیهی است که وظایف حکومت محلی به زندگی روزمره مردم از همه نزدیک تر است.

شیوه نفوذ دولت از بخشی به بخش دیگر و از شهری به شهر دیگر متفاوت است، اما وظیفه همه حکومت‌های محلی یکسان است: ارائه خدمات ضروری و روزمره ای که سلامت همه شهروندان را تضمین می‌کند.

مسئولیت‌های دولت محلی شامل مدیریت مدارس عمومی، ارائه خدمات اضطراری، و مدیریت رای گیری است. تصاویر بالا در جهت عقربه های ساعت: علامت بزرگی که یک مکان رای گیری را در لیتل راک، آرکانزاس، مشخص می‌سازد؛ منظره ای از مبارزه آتش نشانان با یک آتش سوزی در پنسیلوانیا؛ دانشجویان در تگزاس به سمت اتوبوسی که بعد از کلاس آنان را به منزل می‌برد، گام بر می‌دارند.

شهروندان آگاه

اولین متمم قانون اساسی آمریکا متضمن آزادی مطبوعات است. رسانه‌های گروهی در مالکیت و تحت کنترل شهروندان حقیقی، سازمان‌ها، شرکت‌های خصوصی، و شرکت‌های دولتی قرار دارند - و نه دولت‌ها.

مردم آمریکا جهت کسب اطلاعات درباره همه ابعاد رویداد و یا مسئله ای متکی به این رسانه‌های آزاد و مستقل هستند و اطلاعات خود را از منابع مختلفی تهیه می‌کنند که به آنها امکان می‌دهد با دیدگاه‌های متنوعی آشنا شوند. ساکنان شهر شیکاگو، واقع در ایالت ایلینوی، بزرگ ترین شهر غرب میانه، به بیش از ۱۵ روزنامه و هفته نامه، ۱۲ کانال تلویزیونی، ۴ کانال خبری رادیویی، و یک مجله خبری، دسترسی دارند که همگی در محل تهیه و تولید می‌شود. به گفته موندو تایمز، راهنمای رسانه ای جهانی، ناشران شیکاگو ۱۶ روزنامه و ۱۹ مجله هم منتشر می‌کنند که حاوی مطالب محلی، از دنیای سرگرمی‌ها، تا ورزش و اقتصاد بازار و علوم است. ساکنان شیکاگو - مانند سایر مردم آمریکا - از طریق مجله‌هایی که همه جا منتشر می‌شوند، تلویزیون کابلی، رادیوی ماهواره ای و اینترنت، به منابع بی شمار خبری و اطلاعاتی در داخل و خارج از کشور دسترسی دارند.

تصویر صفحه مقابل:
یک فیلمبردار در حال آماده شدن برای مناظره دوره اول انتخابات ریاست جمهوری برای کانال تلویزیونی CNN و یوتیوب در سنت پترزبورگ، فلوریدا در سال ۲۰۰۸.
تصویر بالا: رای دهنده ای از تگزاس بر روی صفحه تلویزیون پرسشی را در مورد یکی از کاندیداها در طول مناظره مطرح می‌کند.

اکثر مردم آمریکا بخشی از اخبار مورد علاقه خود را از طریق تلویزیون کسب می‌کنند. قبل از سال ۱۹۸۰، سه شبکه عمده تلویزیونی (شرکت پخش برنامه‌های تلویزیونی آمریکا (ABC)، شرکت ملی پخش برنامه‌های تلویزیونی (NBC)، و شرکت پخش برنامه‌های تلویزیونی کلمبیا (CBS)، مهم‌ترین منابع خبری تلویزیونی ایالات متحده محسوب می‌شدند. این شبکه‌ها دارای برنامه‌های سرگرم‌کننده و پخش روزانه اخبار هستند.

در سال ۱۹۸۰، شبکه خبری کابلی (CNN) با ارائه اخبار ۲۴ ساعته در طول هفت روز هفته، و حضور بین‌المللی خود، انقلابی در این صنعت ایجاد کرد.

زمانی روزنامه‌های شهری و شبکه‌های خبر شبانه‌گاهی پخش اخبار را در کنترل خود داشتند. موفقیت CNN منجر به تشکیل بسیاری از شبکه‌های خبری کابلی شد که همگی از الگوی ارائه اخبار ۲۴ ساعته پیروی کردند.

اما اکنون اخبار کابلی بخش قابل ملاحظه‌ای از شنوندگان اخبار را به خود اختصاص داده است. شاید یکی از دلایل آن، پخش خبر در برخی از کانال‌های کابلی همراه با تفسیر مربوط و ارائه دیدگاه‌های مشخصی باشد که برای گروه‌هایی از مخاطبان جذابیت دارد. طبق نظر سنجی انجام شده توسط مرکز پژوهشی پیو در مورد مردم و رسانه‌ها ۷۴ درصد از بینندگان، اخبار سه شبکه اصلی را "کم و بیش یکسان" تلقی می‌کنند در حالی که ۴۸ درصد از آنها اخبار سه شبکه کابلی را "کاملاً متفاوت" دانسته‌اند.

دسترسی به دولت از طریق اینترنت

توئیتر استفاده می‌کنند. استیون اورکهارت، نماینده یوتا به مجله "مجالس مقننه ایالتی" گفت: "بلاگ نوشتن راه دیگری برای برقراری ارتباط با موکلان است. جلب توجه تعداد زیادی از افراد برای مباحثه با من در بیشتر مسائل کار دشواری است. مردم گرفتارتر از آنند که کارهایشان را مطابق برنامه زمانی من انجام دهند. ولی من در وبلاگ می‌توانم با تعداد زیادی از افراد درباره انواع مسائل بحث کنم." گذشته از این، پژوهش‌ها نشان داده است که کسانی که از طریق اینترنت تماس می‌گیرند در مقایسه با رفتارشان در خارج از اینترنت، به احتمال زیاد نزاکت بیشتری از خود نشان می‌دهند. اورکهارت افزود: "مردم غالباً به من برای بحث درباره مطالبی که در وبلاگ می‌خوانند نزدیک می‌شوند."

شهروندان ایالات متحده طی هفت روز هفته به دولتشان دسترسی دارند. آمریکاییان در اکثر نقاط کشور می‌توانند با استفاده از اینترنت آگاه شوند که مقامات محل اقامت آنها چه اقداماتی برای جمع‌آوری زباله، تعمیر گودال‌های ایجاد شده در آسفالت خیابان‌ها، یا دیگر خدمات انجام می‌دهند. آنها همچنین می‌توانند با سازمان‌های دولتی برای تمدید گواهی رانندگی یا تجدید گذرنامه خود وارد تماس شوند. بسیاری از سازمان‌های دولتی نیز به شهروندان امکان می‌دهند که نظرات خود را در باره تغییرات مربوط به سیاست و خط‌مشی کار آنها از طریق اینترنت ارائه کنند.

به علاوه، شمار روزافزونی از مقامات عمومی به نوشتن بلاگ‌هایی که مخاطب آنها موکلانشان هستند می‌پردازند و حتی برخی از

تصویر بالا: کافه ای در سانفرانسیسکو، کالیفرنیا، دسترسی مجانی به اینترنت را ارائه می‌دهد.

رقابت‌های سیاسی اینترنتی

با گسترش هر چه بیشتر اینترنت، رسانه‌های اینترنتی نیز ادعای نقش آفرینی بیشتری را در جهان رقابت‌های سیاسی دارند. اینترنت که در آغاز برای ثبت نام داوطلبان و تشویق کمک‌های مالی به فعالیت‌های انتخاباتی استفاده می‌شد، در دهه ۲۰۰۰ به ابزار مکمل ارتباطی میان نامزدهای انتخاباتی و رأی دهندگان آمریکایی تبدیل گردید. طبق گفته برنامه اینترنت و زندگی آمریکایی متعلق به پیو، ۵۵ درصد از بزرگسالان آمریکایی برای مشارکت در رقابت‌های انتخابات ریاست جمهوری و یا کسب اخبار و اطلاعات مربوط به آن، به اینترنت مراجعه کردند. در تحقیقی موسوم به نقش اینترنت در مبارزات سال ۲۰۰۸ که در آوریل ۲۰۰۹ منتشر شد، گفته شده که رأی دهندگان برای دنبال کردن رویدادهای سیاسی از راه‌های جدید، از شبکه‌های اجتماعی اینترنتی و امکانات تعاملی آن استفاده کردند. این نظر سنجی نشان داده که از هر سه نفر کاربر اینترنت، یک نفر مطالب و محتوای سیاسی آن را برای دوستان و اقوام خود فرستاده است؛ از هر پنج نفر، یک نفر از وبلاگ یا تارنماهای شبکه‌های اجتماعی برای اظهار نظر در مورد رقابت‌ها استفاده کرده است.

بسیاری از نامزدهای ریاست جمهوری، برای رقابت‌های سال ۲۰۰۸ از تارنماهای شبکه‌های اجتماعی مانند مای اسپیس و فیس بوک استفاده کردند. تام اندرسون، از مؤسسان مای اسپیس می‌گوید، این تارنما برای افرادی که اخبار سیاسی را از طریق رسانه‌های سنتی پیگیری نمی‌کنند، اطلاعات را تأمین می‌کند.

او می‌گوید شرح و خصوصیتی که در مای اسپیس می‌آید توجه آنها را از همان راه‌هایی که به آن عادت دارند جلب می‌کند. به همان شیوه ای که از دوستان خود خبر می‌گیرند، می‌توانند در مورد نامزدها هم اطلاعات کسب کنند.

تحقیق پیو به این مطلب هم دست یافته است که ۴۵ درصد از کاربران اینترنت برای تماشای ویدئوهای مربوط به مبارزات انتخاباتی سال ۲۰۰۸، به اینترنت مراجعه کرده اند. و این مربوط می‌شود به فعالیت تارنمای ویدئویی یوتیوب، که در مبارزات انتخاباتی ریاست جمهوری، با ارائه روشی نوین برای تعامل رأی دهندگان در طی انتخابات، تاریخ ساز شد. یوتیوب برای برگزاری مناظره‌های تلویزیونی میان نامزدها برای نامزدی حزب خود در سال ۲۰۰۸، با شبکه CNN همکاری کرد. بر اساس چهار چوب سنتی، هیئت متشکل از خبرنگاران از نامزدها سؤال می‌کنند و گاهی هم تماشاگران حاضر در استودیوی تلویزیون فرصت پیدا می‌کنند که سؤالات خود را با نامزدهای انتخاباتی مطرح کنند. در سال ۲۰۰۸، هر کس که از ارتباط اینترنتی و دوربین ویدئویی برخوردار بود فرصت داشت تا با نامزدها تماس بگیرد. رأی دهندگان می‌توانستند از طریق ویدئوهای یوتیوب، سؤالات خود را با نامزدها در میان بگذارند. نامزدها برای پاسخ به سؤالات ویدئویی که از طریق تلویزیون پخش می‌شد در مکانی گردآمدند. این رویدادها که به طور جداگانه برای نامزدهای دموکرات و جمهوری خواه برگزار شده بود، از شبکه CNN پخش شد.

تصویر بالا: یک وب بلاگ نویس از کنوانسیون ملی دموکرات‌ها در سال ۲۰۰۸ در دور گزارش می‌دهد. تصویر پایین: یک رادیو با پخش زنده از طریق ماهواره در حال پخش برنامه از سالن افتخار راک اند رول در کلیولند، اوهایو.

موهبت خدمت به جامعه

خدمت به جامعه، بخش مکمل شهروندی آمریکا است. بیش از ۶۰ میلیون نفر یعنی یک چهارم جمعیت بالای ۱۶ سال در آمریکا وقت خود را به طور منظم و رایگان به خدمات اجتماعی یا کار در سازمان‌های خیریه اختصاص می‌دهند.

نوجوانی که به نظافت سواحل رودخانه کمک می‌کند، پدري که مربی‌گری تیم بسکتبال دخترش را به عهده می‌گیرد، شهروند مسنی که برای بیماران بستری در بیمارستان کتاب می‌خواند – همه سهمی در ارتقای جامعه خود دارند. به گزارش دفتر آمار نیروی کار ایالات متحده، داوطلبان هر ساله به طور متوسط ۵۲ ساعت از وقت خود را به کار رایگان اختصاص می‌دهند. زنان بیشتر از مردان به کار داوطلبانه می‌پردازند: ۳۰ درصد در برابر ۲۳ درصد. نوع فعالیت‌هایی هم که در آن داوطلب می‌شوند، متفاوت است. زنان بیشتر به جمع‌آوری کمک‌های مالی، سرپرستی و تدریس و آماده‌سازی و توزیع غذا می‌پردازند. مردان بیشتر به کارهای بدنی علاقه نشان می‌دهند؛ یا داوری و مربی‌گری در تیم‌های ورزشی، سرپرستی آن، یا مساعدت‌های حرفه‌ای و مدیریتی. علاوه بر کسانی که در کنار کار روزانه و فعالیت‌های خانوادگی خود به کارهای داوطلبی نیز می‌پردازند، میلیون‌ها تن دیگر هم هستند که یک یا دو سال از عمر خود را وقف خدمات ملی از طریق خدمت نظامی یا عضویت در سپاه صلح یا آمریکوریز، برنامه خدماتی کشوری، می‌کنند. دولت آمریکا به شدت از

تصویر بالا: میشل اوباما، بانوی اول، در حال همکاری با داوطلبان برای ساخت زمین بازی در یک مدرسه ابتدایی در سانفرانسیسکو در سال ۲۰۰۹. تصویر صفحه مقابل: اعضای سپاه آمریکا و داوطلبان در حال ایمن‌سازی یک دیواره جدیداً ساخته شده در ساحل خلیج میسی‌سیپی در سال ۲۰۰۶.

فعالیت‌های داوطلبی حمایت می‌کند و برای پیشبرد برنامه‌هایی که منفعت آن به همه مردم آمریکا می‌رسد با سازمان‌های ایالتی و محلی همکاری نزدیک دارد. در ۲۱ آوریل ۲۰۰۹، پرزیدنت باراک اوباما مصوبه‌ای را امضا کرد که به موجب آن، فرصت فعالیت آمریکاییان در خدمات ملی و اجتماعی به طور چشمگیری توسعه می‌یابد خواه در سازمان‌های رسمی از قبیل آمریکورپز، و خواه در محله‌های شهری. رییس جمهوری گفت، مصوبه خدمت به آمریکای ادوارد ام. کنندی، که به نام سناتور فقید ماساچوست نام گذاری شده، آغازگر ”دوران تازه ای در خدمات اجتماعی“ است.

مصوبه خدمت به آمریکا، اختیارات مجددی به برنامه‌های خدمات ملی داده و آن را با مدیریت سازمان خدمات ملی و جامعه، که به عنوان اداره فدرال در سال ۱۹۹۳ تأسیس شد، توسعه می‌بخشد. این سازمان، شرایط مناسبی برای خدمت هر ساله ۴ میلیون آمریکایی در سمت‌های مختلف، از جمله عضویت در آمریکورپز، داوطلبان مسن، دانش آموزان گروه آموختن و خدمت به آمریکا، و بسیج سایر داوطلبان خدمات اجتماعی از طریق برنامه‌های این سازمان فراهم می‌آورد. برای مثال، مصوبه کندی افزایش داوطلبان آمریکورپز از ۷۵,۰۰۰ تن به ۲۵۰,۰۰۰ تن را ممکن می‌سازد. پرزیدنت اوباما پس از امضای این مصوبه خطاب به مردم آمریکا صرف نظر از سن آنها گفت:

”ما به خدمات شما هم اکنون نیاز داریم، در همین لحظه از تاریخ. من به شما نمی‌گویم چه نقشی باید داشته باشید؛ شما باید خودتان به این مسئله بپردازید. اما از شما می‌خواهم که نقش خود را ایفا کنید.... و اگر این کار را انجام دهید به شما قول می‌دهم زندگی غنی تری خواهید داشت، کشورتان قدرتمندتر خواهد شد، و سال‌ها بعد، روزی خواهد رسید که آن را به عنوان لحظه ای به یاد می‌آورد که داستان زندگی شما به تاریخ آمریکا پیوست و با آن یکی شد، و ما موفق شدیم با چالش‌های قرن جدید رویارویی کنیم.“

داوطلبان سپاه آمریکا و همکاران آنها در جامعه یکی از هزاران نهال اهداء شده را برای توسعه فضای سبز میامی در فلوریدا می‌کارند.

شهروندان جدید در ارتش داوطلبان

شاید برترین داوطلبان افرادی باشند که به خدمت ارتش درمی‌آیند و با کمال میل جان خود را فدای دفاع از میهن و هم وطنان خود می‌کنند. تعهدات این کار زیاد است و دستمزد آن به نسبت کم، با این حال، اشتیاق داوطلبان برای ورود به ارتش زیاد است. از زمانی که احضار به خدمت در سال ۱۹۷۳ پایان یافت، ایالات متحده برای تأمین نیروی نظامی خود به داوطلبان اتکا داشته که تعدادشان بیش از ۱/۴ میلیون نفر است. هزاران تن از مهاجران غیر شهروند در صفوف ارتش آمریکا خدمت می‌کنند. تا سپتامبر ۲۰۰۹، بیش از ۵۰,۰۰۰ تن از سربازان مهاجر، که بعد از سپتامبر ۲۰۰۱ وارد کشور شده بودند، شهروند شدند و این رقم روبه افزایش است. طی مراسم قبول تابعیت که در پایگاه نیروی هوایی پوپ در کارولینای شمالی و در اکتبر ۲۰۰۸ برگزار شد، رابرت ام. گیتس، وزیر دفاع، به ۴۲ مرد و زن تابعیت اعطا کرد. این افراد که سرباز، ملوان، سرباز نیروی هوایی و تفنگدار دریایی، از ۲۶ کشور مختلف بودند و بسیاری از آنان در عراق و افغانستان خدمت کرده بودند. گیتس اظهار داشت این کشور که با گرمی و غرور از شما استقبال می‌کند، مدیون شما است، زیرا به افتخارآمیزترین وجه، عشق خود را به آن نشان داده اید. ستوان دوم مورینا ادوین بارنز، متولد میکرونزی، به همراه ۲۵۰ تن دیگر از ارتشیان، در ۴ مارس ۲۰۰۹ در عراق، به تابعیت آمریکا درآمد. بارنز هنگام دریافت پرچم آمریکا و گواهی تابعیت خود گفت، من غرق در احساس غرور و افتخار بودم. بارنز که ۱۵ سال سابقه خدمت در ارتش را دارد، افزود،

”سربازانی که امروز شهروند آمریکا شدند مدت‌ها پیش برای دریافت آن اقدام کرده بودند، ما خدمت به کشور خود را زمانی آغاز کردیم که هنوز نمی‌توانستیم آن را خانه خود بخوانیم.“

شهروندان تابع و افراد دارای اجازه اقامت دائم می‌توانند به خدمت ارتش آمریکا درآیند. در زمان صلح، افراد غیر شهروند که در ارتش خدمت می‌کنند به جای پنج سال انتظار برای متقاضیان غیر نظامی جهت دریافت تابعیت، می‌توانند تابعیت خود را سه ساله دریافت کنند. اما در زمان درگیری‌های نظامی، رییس جمهوری ایالات متحده می‌تواند تابعیت آنها را بلافاصله اعطا کند. در ژوئیه سال ۲۰۰۲، پرزیدنت جورج دبلیو بوش با صدور حکم اجرایی دستور داد درمورد تابعیت مردان و زنان مهاجری که از ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱ به بعد به استخدام ارتش درآمده بودند به طور سریع اقدام شود. دولت‌های پیشین هم چنین تدابیری را اتخاذ کرده و به ۱۴۳,۰۰۰ نظامی که در جنگ‌های جهانی اول و دوم خدمت کرده بودند، ۳۱,۰۰۰ تن که در جنگ کره شرکت داشتند و بیش از ۱۰۰,۰۰۰ تن سربازان جنگ ویتنام و جنگ خلیج فارس تابعیت اعطا کرده بودند.

ملوانان متولد کشورهای خارجی در حال ادای احترام در جریان مراسم اعطای تابعیت در خارج از بنای رونالد ریگان، در کورونادو، کالیفرنیا در سال ۲۰۰۶.

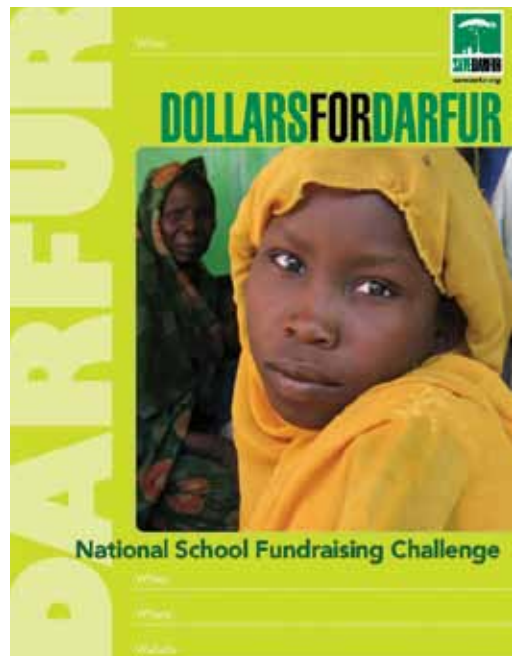
کمک‌های خیریه

راه دیگری که آمریکایی‌ها از طریق آن به جامعه خود و جهان کمک می‌کنند، اهدای بخشی از درآمد خود به اهداف خیرخواهانه است. بر اساس آخرین آمار گرد آوری شده توسط صندوق ملی کمک‌های بشردوستانه (NPT)، ۸۹ درصد خانوارهای آمریکایی به نهادهای خیریه کمک می‌کنند و متوسط مشارکت سالانه برای هر اهدا کننده ۱۶۲۰ دلار است. صندوق ملی کمک‌های بشردوستانه گزارش می‌دهد که مشارکت آمریکایی‌ها در امور خیریه بیش از ۲۵۰ میلیارد دلار در سال است. بشردوستی آمریکایی‌ها در سال ۲۰۰۶ پس از توفان کاترینا در جنوب ایالات متحده و سونامی آسیا با ۲۹۵ میلیارد دلار به بالاترین حد خود در همه دوران رسید اما در سال ۲۰۰۸ با آغاز رکود اقتصادی کاهش پیدا کرد. با این حال، بسیاری از آمریکایی‌ها با شروع از سنین بسیار پایین، ذاتاً بسیار بخشنده هستند. برای مثال نیک اندرسون و آنا اسلاوین را در نظر بگیرید. اندرسون و اسلاوین زمانی که دانش آموز دوره راهنمایی در ماساچوست بودند، از نسل کشی در دارفور اطلاع یافتند. اسلاوین گفت: "نسل ما می‌داند که وارث جهانی با مشکلات سرسام آور است. ما واقعاً نمی‌توانیم منتظر باشیم دیگران جهان را تغییر دهند. ما باید از اکنون دست به اقدام بزنیم."

هر دو نوجوان از تارنماهای شبکه‌های اجتماعی برای ارتباط با دوستان استفاده می‌کردند و دریافته‌اند که همان تارنماها می‌توانند آنها را با دانش آموزان سرتاسر کشور برای هدفی خیرخواهانه گرد هم آورند. آنها دلار برای دارفور را پایه‌گذاری کردند و جمع آوری ۲۰۰,۰۰۰ دلار را طی سال تحصیلی ۲۰۰۶-۲۰۰۷ مد نظر قرار دادند؛ آنها ۳۰۶,۰۰۰ دلار از دانش آموزان ۲۵۰۰ مدرسه در سرتاسر کشور جمع آوری کردند. برنامه "دلار برای دارفور" که اکنون توسط ائتلاف نجات دارفور مدیریت می‌شود، بیش از نیم میلیون دلار جمع آوری کرده است. نیمی از پول اهدایی برای کمک‌های بشردوستانه در دارفور و چاد استفاده می‌شود؛ نیم دیگر به تلاش‌های حمایت از فشار سیاسی برای برقراری صلح در دارفور اختصاص می‌یابد. آمریکایی‌ها با وجود حدود ۱/۲ میلیون سازمان و نهاد خیریه تنها در ایالات متحده، آزادند که به هر خیریه‌ای - یا خیریه‌هایی - که الهام بخش آنها است، کمک کنند. بسیاری مؤسسات مذهبی، بانک‌های غذا یا پناهگاه‌های بی‌خانمان‌ها در همسایگی خود را انتخاب می‌کنند تا پولشان به مکانی نزدیک خانه‌شان اهدا شود. علاوه بر این، آمریکایی‌ها برای حمایت از سازمان‌های سرتاسر کشور که در زمینه مواردی مانند تحقیقات پزشکی، امور سربازان سابق یا کودکان کار می‌کنند، از تمام توان مالی خود بهره می‌برند. آمریکایی‌های حامیان قوی سازمان‌های امدادی بین‌المللی نیز هستند که نشان می‌دهد شهروندان ایالات متحده همان‌طور که دلبسته کشور خود هستند، خود را شهروند جهان نیز می‌دانند.

”نسل ما می‌داند که وارث جهانی
 با مشکلات سرسام آور است.
 ما واقعاً نمی‌توانیم منتظر باشیم
 دیگران جهان را تغییر دهند. ما
 باید از اکنون دست به اقدام بزنیم.“
 - آنا اسلاوین، که همراه با نیک
 اندرسون انجمن دلار برای دارفور
 را پایه‌گذاری کردند.

آمریکایی‌ها، چه به صورت داوطلبان در جامعه و یا به صورت همکاری در موضوعات خیریه، افرادی بسیار فعال هستند.
 تصویر بالا: در جهت عقربه ساعت، از بالا دست چپ: گروهی از داوطلبان در حال استفاده از یک طناب بلند برای بیرون کشیدن لاستیک‌های مستعمل از رودخانه کانزاس در نزدیکی لینوود، کانزاس؛ داوطلبان تمیز کردن خیابان‌ها در نیو اورلئان، لوئیزیانا در جریان مراسم تمیز کردن خیابان‌ها، درست یک هفته بعد از وقوع توفان کاترینا در سال ۲۰۰۵؛ پوستری از جمع‌آوری کمک مالی برای دارفور

جایی که داوطلبان به کمک می‌شتابند

داوطلبان چه نوع کارهایی انجام می‌دهند؟

سازمان مدنی، حرفه ای یا بین المللی	۵/۵ درصد شرکت
خدمت آموزشی برای جوانان	۲۶/۰ درصد شرکت
مراقبت زیست محیطی از حیوانات	۲/۰ درصد شرکت
مراقبت بهداشتی در بیمارستان یا به طریق دیگر	۸/۲ درصد شرکت
ایمنی عمومی	۱/۳ درصد شرکت
نهاد مذهبی	۳۵/۱ درصد شرکت
خدمت اجتماعی یا خدمت به جامعه محلی	۱۳/۵ درصد شرکت
ورزش، علائق شخصی یا سازمان هنری	۳/۳ درصد شرکت
فعالیت‌های غیر مشخص دیگر	۵/۱ درصد شرکت

چه کسی داوطلب می‌شود؟

گروه سنی	تعداد داوطلبان	درصد
۱۶ تا ۲۴ سال	۸,۲۳۹,۰۰۰	۲۱/۹
۲۵ تا ۳۴ سال	۹,۱۵۴,۰۰۰	۲۲/۸
۳۵ تا ۴۴ سال	۱۳,۰۱۶,۰۰۰	۳۱/۳
۴۵ تا ۵۴ سال	۱۳,۱۸۹,۰۰۰	۲۹/۹
۵۵ تا ۶۴ سال	۹,۴۵۶,۰۰۰	۲۸/۱
۶۵ سال و بالاتر	۸,۷۴۹,۰۰۰	۲۳/۵
جمع	۶۱,۸۰۳,۰۰۰	۲۶/۴

EXECUTIVE EDITOR: MICHAEL JAY FRIEDMAN

MANAGING EDITOR: ROSALIE TARGONSKI

ASSOCIATE EDITORS: CHARLENE PORTER

NADIA SHAIRZAY

ART DIRECTOR: DIANE WOOLVERTON

PHOTO RESEARCH: MAGGIE JOHNSON SLIKER

اداره برنامه‌های اطلاعات بین‌المللی

وزارت امور خارجه ایالات متحده

www.america.gov/persian

Photo Credits

Photos from left to right separated by semicolons; top to bottom by dashes. Front Cover: Kimberley White/Getty Images; Bob Daemrich/The Image Works; Jim West/The Image Works—Robert F. Bukaty/AP Images; George Armstrong/FEMA; Stan Honda/AFP/Getty Images. Page 1: Prints and Photographs Division, Library of Congress. P2: AP Images. P3: George Armstrong/FEMA. P4: Steve Schapiro/CORBIS—Jim West/The Image Works. P7: David Paul Morris/Getty Images; Shane Bevel/The Shreveport Times/AP Images—Bob Daemrich/The Image Works. P8: Norm Dettlaff/Las Cruces Sun-News/AP Images. P9: David Hauck/Getty Images. P11: Courtesy Fox Leadership; Mustafa Al-ammr—Mustafa Al-ammr—Manuel Balce Ceneta/AP Images; Bob Krist/CORBIS. P12: Kevin Hare/The Enquirer/AP Images. P13: Davis Turner/Getty Images.

P14: Michael Dwyer/AP Images. P15: Lawrence Jackson/AP Images. P17: Dave Scherbenco/AP Images; Danny Johnson/AP Images—Bob Daemrich/The Image Works. P18: Stan Honda/AFP/Getty Images. P19: © Matt Campbell/epa/CORBIS. P20: Justin Sullivan/Getty Images. P21: Robyn Beck/AFP/Getty Images—Amy Sanchetta/AP Images. P22: George Armstrong/FEMA. P23: Kimberley White/Getty Images. P24: David Adame/ EcoMedia/AP Images. P25: Sandy Huffaker/Getty Images. P27: Robert F. Bukaty/AP Images; Mike Yoder/Lawrence Journal-World/AP Images—Courtesy Save Darfur Coalition. Back Cover: Bob Krist/CORBIS; Mike Yoder/Lawrence Journal-World/ AP Images; Shane Bevel/The Shreveport Times/AP Images—Manuel Balce Ceneta/AP Images; David Adame/EcoMedia/AP Images; © Matt Campbell/ zepa/CORBIS.

